

Поліський рай

Наум Тихий

Все — як було... Ті ж велети-дерева,
Те ж — океаном! — чарівне зело,
Те ж срібне мерехтіння полудневе,
Що в спечну днину вихрить над селом.
І стежка — та ж... Вона на ближні луки,
І став, де жабурина і плотва,
І ці із неосяжжя луни-звуки,
Немовби десь в zenіті хор співа.
Все, як в дитинстві, мій поліський раю,
Від квітки з-поза лісу — до небес.
І все ж... Стою й не тішуся — караюсь:
Як скривджено й знедолено тебе!
Хай до пори не дим ще застить сонце,
Воно он за фіранку хмар зайшло.
Але куди подіти цезій, стронцій,
Що їх сюди бідою намело?
Як перше, звать у казку краєвиди,
Й гучить у горнім безмірі хорал.
Та як примусиш радіонукліди
Своїх не випромінювати жал?
Віки потрібні, щоб вони остигли, —
Тож не при нас їх смертний стухне жар.
А ти ж... Ну, як ти в атомному тиглі
Невидимий долатимеш пожар?